

[Ebba Strange.]

af narkotiske stoffer er ligesom al anden handel i dette land underlagt markedsmekanismene: når efterspørgslen stiger, udnyttes situationen af de internationale storsælgere. Det er grunden til, at vi ikke er helt uvillige til at gå med til den høje strafferamme, selv om vi principielt ikke ønsker at forhøje strafniveauet i landet. Men vi ønsker heller ikke at være med til at skabe bedre vilkår for disse storforbrydere, der færdes i den internationale narkohandel, og da man har den høje strafferamme i de andre nordiske lande, vil vi medvirke til lovforslaget, sådan som det foreligger. Men vi må i udvalgsarbejdet have sikkerhed for, at den høje strafferamme kun bruges over for storforhandlerne, og at det ikke vil medvirke til en almindelig stigning af strafniveauet.

☞ (Kort bemærkning).

Adam Møller (KF):

Jeg ved ikke, om jeg hørte rigtigt, men det forekommer mig da helt urimeligt, hvis fru Ebba Strange vil gå ind for, at man ikke skal kunne anvende den forhøjede strafferamme over for en international storforhandler af farlige narkotika, der kunne gøre gældende, at vedkommende selv var stofforbruger. Skulle det virkelig være en ting, der skulle fritage for at blive idømt den straf, det ellers ville være rimeligt at give en sådan farlig og kynisk forbryder?

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det, jeg prøver at pege på, er, at er man stofmisbruger, er man i en socialt elendig situation, og så kan man blive tvunget til at handle med stoffer, og det er ikke disse misbrugere, vi ønsker at ramme, men derimod dem, der handler udelukkende for vindings skyld, som hr. Adam Møller selv var inde på. De er ikke stofmisbrugere, for de kan slet ikke klare deres verden, hvis de selv er stofmisbrugere. Det er de egentlige forhandlere, vi ønsker at ramme, og derfor mener vi,

der bør skelnes mellem brugere af stoffer og forhandlere af stoffer.

Kaare Frederiksen (KrF):

Lovforslaget rummer jo en mangfoldighed af forslag om ændringer, herunder de af andre ordførere omtalte konsekvensbestemmelser, og dem skal jeg derfor ikke komme ind på. Man kunne måske, som nogle ordførere har gjort det, gå ind på de strafferetlige følger af psykisk abnormitet, men jeg skal afstå herfra. Det forekommer mig, at man hurtigt kommer ind på enkelttilfælde, som rettelig hører hjemme under udvalgsbehandlingen.

Derimod bliver jeg nødt til at knytte nogle bemærkninger til § 1, nr. 18, forhøjelse af strafferammen for narkotikakriminalitet, hvilket i nogen grad sker på baggrund af ministerens usædvanlig forbeholdne fremsættelse.

Ministeren har spurgt folketings, om der foreligger forbrydelser inden for § 191s område, som med rette bør bedømmes inden for en strafferamme på 10 år. Ministeren har med sit forslag besvaret det med et ja. På mit partis vegne skal jeg meget stærkt slutte op om dette ja. Man kan som hr. Tastesen forsøge at åbne en almindelig debat på et hvilket som helst grundlag, men det er tid og sted ikke til her. Man kan have sine meninger om straffesystemet og dets hensigtsmæssighed, man kan have sine meninger om værdien af forsorg, og hvad der kan gøres på dette punkt, men det er tid og sted ikke til her. Vi har fået forelagt et spørgsmål, og det skal vi besvare med et ja, nemlig at de forbrydelser, som ikke behøver de stærke ord, for de findes i selve karakteriseringen af dem, til en vis grad skal bedømmes inden for en strafferamme på 10 år.

Jeg vil derfor anbefale tinget at tilslutte sig ministerens forslag og betoner endnu en gang, at der for mit vedkommende ikke er tale om stillingtagen til noget som helst andet ved denne lejlighed. Hvis vi gik ind i en drøftelse af hele problemstillingen, ville der sikkert kunne siges adskilligt, og jeg